

TROMMELVLIES 98: De kwikzilveren bekroning

Ik ben geweldig. Ik heb er kijk op. Ik weet heel goed wat mooi is. Vertrouw op mij. Dan komt het wel in orde. Ik heb oog voor aantrekkelijk en oor voor fraai. Kortom: ik heb De Smaak.

Laat ik er echter meteen even volkomen helder in zijn: dit is niet een spotje voor een nieuw te kiezen president van Amerika of het zoveelste zelfbevekkende afzeikprogramma van onze nationale hinniknicht Gordon op RTL45789. Nee, ik wil hier onder de aandacht brengen dat u met een gerust hart kunt vertrouwen op mijn mening. De muzikale mening die ik elke twee weken losjes gebreid van wollen woorden in deze webcolumn mag etaleren.

En ik heb er dus duidelijk verstand van. Ik weet ze uit te zoeken. Blaast u gerust mijn loftrumpet. Ik tip top. Ja, zoals Herman Brood zaliger destijds al zo opgelucht verzuchtte: nu weet ik zeker dat ik deug.

De zelfspottende opmerkingen die ik in een vlaag van bescheidenheid dertien columns geleden maakte ten nadele van mijn persoonlijke inschattingsvermogen wat betreft toekomstige topacts neem ik hierbij dan ook officieel en onmiddellijk terug.

Want.

Elbow heeft op 9 september jongstleden de 2008 Nationwide Mercury Prize gewonnen met het album *The Seldom Seen Kid*. En dat is mijn allerallerfavorietste plaat van de afgelopen (minstens) vijf jaar. ‘Meeslepend en geraffineerd geboetseerd’ noemde ik het album in *Trommelvlies* 85. ‘Dwingend en met de neus in de wind. Onverwachte muzikale uitvallen vanuit alle mogelijke hoeken. Hier doet De Stem zijn melding van wanhoop, daar blaast een golf koper je van de sokken. Dan weer kabbelt er een plotse pluk percussie voorbij. Boem: scheurende gitaren!’ En (ik citeer mijzelf graag opnieuw): ‘*The Seldom Seen Kid* is verstilte intensiteit in een hoesje.’

Voor de Mercury wordt jaarlijks een twaalftal albums van Britse origine tegen elkaar afgezet. Die lijst vormt immer een staalkaart van extreem uiteenlopende stijlen (jazz, dubstep, folk, modern klassiek, r&b, soul, pop, en ga zo nog maar een wijle door). De Britten bewijzen mijn gelijk: de mannen van Elbow hebben de zeventiende editie van die belangrijke muziekverkiezing dus gewonnen. En dat terwijl er toch verschillende meer dan gemiddeld aardige albums genomineerd waren van artiesten als Burial, The Last Shadow Puppets, Robert Plant met zijn overzeese stemengel Alison Krauss, British Sea Power, Adele en Radiohead.

Mijn opgeblazen ego dobbert al dagen rond in een lauwwarm badje van zelfkoesterende complimentjes. Ik ben mijn eigen schouderklop. De vleesgeworden opsteker. Mijn muzikale smaak leidt een hulpeloos spartelende natie door emotioneel en economisch moeilijke tijden. Ik voorspel met het grootste gemak de trends die het komende seizoen het muzikale modebeeld zullen gaan beheersen. “De hit” heeft voor mij geen geheimen. Welkom bij Bennes’ Borstklopperij! Ik voel mij alsof ik de 2008 Nationwide Mercury Prize hoogstpersoonlijk heb gewonnen.

Soundtracksuggestie tijdens het lezen van deze column: zelfvoldaan *The bones of you* van Elbow (maar *You’re so vain* van Carly Simon past hier misschien nog beter).